

[Udenrigsministeren.]

befolkningens interesse for det europæiske samarbejde.

Jeg må tilstå, at jeg ikke forstår, hvorfor det ærede medlem har fået sin opfattelse af, at regeringens indstilling til Europatanken skulle være kølig. Efter mit skøn fremgår det tydeligt f. eks. af de udtalelser, jeg havde den ære at fremsætte i dette høje ting den 5. maj og den 18. oktober 1949, at regeringen i høj grad stiller sig positivt og velvilligt til tanken om et europæisk samarbejde og vil gøre sit til, at det bærer frugt. Jeg sagde den 18. oktober, at Det europæiske Råds første samling har givet grund til at tro, at rådet indebærer store muligheder, som kan og vil blive udnyttet til gavn for Europa.

Noget andet er, at regeringen tror, at Europatanken er bedst tjent med, at det europæiske samarbejde udvikler sig gradvis. Man må lægge grundstenen og bygge murene, førend taget kan sættes på.

Med hensyn til mit eget arbejde for at vække interesse herhjemme for Europarådet vil jeg ved denne lejlighed blot henvide til en tale om rådet og dets økonomiske opgaver, som jeg den 14. april i år holdt for de danske medlemmer af Det internationale Handelskammer, og som blev udførligt refereret i pressen. Iøvrigt forekommer det mig, at netop det at vække den brede befolknings interesse for det europæiske samarbejde er en opgave, der bør ligge medlemmerne af de politiske partier på sinde. De fire største partier er jo repræsenteret ved fremtrædende medlemmer i Europarådets rådgivende forsamling, deriblandt den ærede ordfører hr. Ole Bjørn Kraft selv, der indtager en endog meget fremtrædende plads i Strasbourg-forsamlingen som en af dens vicepræsidenter. Gennem deres tillidsmænd over hele landet har partierne mulighed for at arbejde for den europæiske tankes udbredelse.

Jeg vil dernæst gerne sige nogle ord om et helt andet spørgsmål, nemlig forholdet i Østersøen. Siden krigens afslutning har der i Østersøen fundet et omfattende dansk laksefiskeri sted. Fiskesæsonen varer fra november til maj, og kutterne, der kommer fra alle dele af Danmark, er i søen i fangstperioder af ca. 14 dage ad gangen. Skibene kan i en sådan periode indtage store fangster, og fiskeriet i det hele har stor økonomisk betydning.

Som det vil være det høje ting bekendt, har russiske myndigheder i en række tilfælde i de seneste år opbragt danske fiskeskuttere i Østersøen. Disse opbringelser

beløber sig såvidt udenrigsministeriet bekendt til 4 i 1946, 1 i 1947, 6 i 1948, 8 i 1949 og (indtil nu) i indeværende år 14. Opbringelserne synes i nogle tilfælde at have fundet sted indenfor en afstand af 12 sømil fra fremmed kyst, i andre tilfælde hævder fiskerne, at opbringelserne har fundet sted udenfor denne grænse. Meget tyder på, at Sovjetunionen hævder en 12 mile-grænse i Østersøen, og begrundelsen for opbringelserne synes at være, at skibene har befundet sig indenfor denne grænse. Men regeringen har aldrig modtaget nogen notifikation fra Sovjetunionen om en sådan 12 mile-grænse.

Sagen blev nævnt på det nordiske udenrigsministermøde i Stockholm den 10.—11. marts 1950. Man besluttede, at de spørgsmål, der står i forbindelse med de sovjetrusiske foranstaltninger overfor danske og svenske fartøjer i Østersøen, skulle optages til indbyrdes drøftelse mellem Danmark og Sverige.

De i henhold hertil optagne drøftelser er endnu ikke tilendebragt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen hævdede, at Danmarks eksport til Sovjetunionen og andre østeuropæiske lande i de sidste to-tre år var gået ned til omkring det halve, og anførte denne nedgang som et bevis for Marshallhjælpens sørgelige virkninger.

Det er rigtigt, at vor eksport til Østeuropa i den senere tid er gået ned. Men det har ikke noget at gøre med Marshallhjælpen eller formentlige amerikanske direktiver eller nogen af den danske regering truffen beslutning.

Regeringen deler ganske det af den ærede ordfører hr. Bertel Dahlgaard fremsatte ønske om at se handelsomsætningen med Østeuropa udviklet. Men der skal i modsætning til, hvad det ærede medlem hr. Aksel Larsen gik ud fra, to til at slutte en aftale.

Når vor eksport til de østeuropæiske lande de sidste par år er gået ned, er en af grundene den, at disse lande ikke mere er så interesse-rede i at få danske landbrugsvarer som tidligere, fordi de nu selv er i stand til stigende omfang at dække deres eget behov.

En anden grund til, at handelsomsætningen er gået ned, er f. eks. for Tjekkosllovakiets vedkommende den, at Tjekkosllovakiet ikke længere kan eller vil levere os så meget jern og stål som før, fordi man sender det til Sovjetunionen i stedet.

Og for Polens vedkommende må det erindres, at den store handelsaftale fra efteråret 1946 omfattede en leverance af heste fra Danmark på 81 mill. kr., hvoraf de 74 mill. kr. var på kredit, der skulle afvikles i rater